

udtalt, til Virkelighed, saa skal jeg erklære paa Udvalgets Vegne, at det tager Forslaget tilbage.

Jeg kan imidlertid ikke erkjende, at det forholder sig saa allevegne, som den høitærede Minister sagde, at det, man ved Forslaget tilfigter, allerede finder Sted. Han tilføiede rigtig nok, at det finder Sted i en langt overveiende Deel af vore Kjøbstæder, men jeg mener, at dersom det ikke findes blot i nogle enkelte Kjøbstæder, er det allerede Grund nok til at vedtage Forslaget, for at det, som er saa ønskeligt og godt, kan finde Sted overalt, og da jeg kjen-der flere Exempler, hvoraf jeg nylig har nævnt et, paa, hvor ønskeligt det kunde være, at det blev Lov, saaledes at Vedkommende ikke kunde sætte sig ud derover, saa troer jeg, at Forslaget under Nr. 7 har god Gyldighed i de betegnede Forhold. Men, som sagt, hvis den høitærede Minister kunde give en saadan bestemt Erklæring om de Skridt, han agter at gjøre, som kunde gjøre Forslaget overflødig, tager Udvalget det tilbage.

L. C. Larsen: Med Hensyn til Forslaget under Nr. 6 kan jeg i det Væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har bemærket. Dog vil jeg tillade mig at sige, at jeg troer ikke, at det i Udvalget har været underkastet en saa nøie Overveelse, om Samtykket til Valget af Raadmænd skulde bekræftes blot af Indenrigsministeren eller tillige af Hans Majestæt Kongen, at der egentlig fra dets Side skulde være Noget til Hinder for, naar den høitærede Minister finder det rigtigt, hvad der ogsaa i andre Henseender virkelig kan anbefale sig, at Hans Majestæts Samtykke fremdeles udfordres til et saadant Valg. Jeg skulde idetmindste for mit Vedkommende være meget villig til at gaae ind paa en senere Forandring i Forslaget i denne Retning.

Indenrigsministeren: Efter den ærede Ordførers Udtalelser, forekommer det mig dog virkelig ikke at være blevet paaviist, at der vindes Andet ved at vedtage Endringsforslaget under Nr. 6, end at det, istedetfor at det tidligere hed, at der i de mere betydnende Kjøbstæder skulde indføres borgerlige Raadmænd, som til at hedde i enhver Kjøbstad. Nu skal

jeg ganske vist indrømme, at det er en væsentlig Forandring, men Fortolkningen af Udtrykket „mere betydnende“ er dog overladt Administrationen, og jeg troer paa den anden Side ikke, at der i de aldeles smaa Kjøbstæder, i Kjøbstæder f. Ex. paa under 1500 Indbyggere, vilde være nogensomhelst Anledning til at vælge borgerlige Raadmænd. Hvor den hele Repræsentation af Communen er saa indskrænket som i de smaa Kjøbstæder, hvor den undertiden kun bestaaer af 5 Personer, forekommer det mig ikke, at der er nogen Anledning til at indsatte borgerlige Raadmænd. Skulde der igrønt være særegne Tilfælde, hvor det maatte anses særdeles nødvendigt, selv i Kjøbstæder paa under 2000 Indvaanere, er det jo muligt at fortolke Ordene „mere betydnende“ saaledes, at man ogsaa kunde faae dem ind derunder. Jeg maa fremdeles fastholde som det, efter min Mening, Rigtigste, at den kongelige Approbation for de borgerlige Raadmænd vedbliver, fordi Dyrighedsmyndigheden bestandigt tildeles af Kongen, og det ikke forekommer mig, at det kan siges, at det er et mindre betydnende Anliggende, til hvilket man ikke skal søge Kongens Approbation. Naar man fastholder, at det er en Dyrighedsmyndighed, der uddeles, synes det mig absolut at være rigtigst, at man beholder den kongelige Approbation. — Med Hensyn til den Dpforbring, der er skeet fra den ærede Ordfører, om at udtale mig mere bestemt om, ad hvilken Vej jeg vil søge at tilveiebringe den nøie Samvirken mellem Borgerrepræsentationen og Dyrigheden i Kjøbstæderne, som jeg visselig anseer for at være i høieste Grad nødvendig og næsten for at være en ligefrem Betingelse for, at en dygtig Administration af Kjøbstadcommunerne kan finde Sted, saa troer jeg at have udtalt mig saa tydeligt, som det er mig muligt for Diebliffet. Just at angive, hvorledes jeg derom vil tilskrive Communerne forekommer det mig ikke ganske nødvendigt her at anføre. Jeg vil gjøre, hvad jeg i saa Henseende formaaer og hvad der ligger indenfor den Myndighed, der ved Loven er givet Ministeriet.

Ordføreren: Med Hensyn til Spørgsmaalet om de borgerlige Raadmænd, da ansøgte jeg sidst de Grunde, der havde bevæget Udvalget